

## «ADDIS ABEBA 1965» — VIKTIGE VEDTAK

ved

O. G. M.

I tilslutning til Jon Egil Ofstads inntrykk fra den konferanse de lutherske kirker i Afrika/Madagaskar holdt i Addis Abeba, Etiopia, i oktober i år, og til Odd Kvaal Pedersens referat av og refleksjoner omkring biskop Josiah Kibiras foredrag på denne konferanse (se s. 210 ff. og 243 ff.), gjengis nedenfor noen av møtets mest betydningsfulle beslutninger (etter LWF Information 1965 nr. 40, jfr. nr. 37, 38 og 39).

### *Konferansens budskap til medlemskirkene*

Den tredje lutherske konferanse for hele Afrika, samlet i Addis Abeba, priser Gud for det kall han har latt gå ut til sin kirke til å vitne i Afrika i dag. Nettopp nå gjelder det å forkynne evangeliet om Jesus Kristus for mennesker som erfarer hvor vanskelig det er å elske i en overgangs- og omveltningstid som den vi lever i, da alle livsnormer er gjenstand for ny vurdering og da sikkerheten for hjem og folk blir truet.

Vi priser Gud for hva han har gjort for oss, og fordi han gjør bruk av våre kirker som redskaper for sitt evangelium. Afrika og verden som helhet er i dag en slagmark hvor ideologier kjemper om herredømmet og engasjerer menneskene i deres lengsel etter noe å tro på. Guds budskap til og gjennom kirken er et budskap om fred og godvilje overfor alle mennesker. Meget er oppnådd, ikke i vår egen kraft, men i Den Hellige Ånds kraft, i hans kraft som er sterkest når menneskelig svakhet erkjennes og bekjennes.

Konferansen er påny blitt konfrontert med den brogede situasjon vi befinner oss i i dag. Den har også sett at kirken i Afrika er en levende kirke, som er rede til og ivrig etter å møte behovene

i en tid preget av radikal forandring. Vi må ikke stole på oss selv, men på ham som kalte oss. Vi bør være villige til å dele våre erfaringer med andre og være åpne for konstruktiv kritikk.

Etter hvert som samfunnet endres, endrer også formene for vår tjeneste i kirken seg. La oss sette vår lit til Jesus Kristus også når vi går nye veier. Budskapet er viktigere enn arbeidsmetodene vi gjør bruk av. Vårt anliggende er bare at det må nå alle mennesker.

La oss gå aktivt inn i arbeidet for å fremme den ekumeniske bevegelse. La det være vårt ønske å søke et dypere fellesskap med andre kristne, bygget på en felles forståelse av evangeliet. Vi er omgitt av «en stor sky av vitner» av medkristne som arbeider i Afrika i lydighet mot vår ene Herre og Frelser.

Vi kristne i Afrika går derfor frem i tro, overbevist om at han som har begynt sin gode gjerning vil fullføre den inntil vår Herre Jesu Kristi dag.

### *Om ekumenisk ansvar og innsats*

Konferansen henstiller inntrengende til sine medlemskirker å prøve seg selv og å undersøke de lutherske bekjennelsesskrifter for å finne ut hvor vidt det vitterlig er det dypeste og innerste i vår tro som hindrer forening med andre kirker eller bare våre ytre skikker og organisatoriske problemer. Den ber de afrikanske lutherske kirker om å gå inn i en samtale med andre kirker for å dele den kristne tro med dem. Og den ber Det lutherske verdensforbund om fortsatt å samle og distribuere rapporter til alle våre kirker om alle interkonfesjonelle drøftelser i Afrika, om å arrangere konsultasjoner blant de lutherske kirker i Afrika om spørsmål som angår tro og kirkeforfatning (både på det regionale og det kontinentale plan), og om å klargjøre Verdensforbundets stilling med hensyn til eventuelle relasjoner til en kirke fremgått ved sammenslutning mellom en medlemskirke og en ikke-medlemskirke.

Guds misjon i verden krever kirkens enhet. Vår enhet i Kristus er imidlertid ikke ensbetydende med organisatorisk kirke-sammenslutning. Vi tror fullt og fast at en kristen kirke som er tro

mot sitt kall, må rette seg etter Skriften som eneste kilde og norm for kristen undervisning og adferd, og at kirke-sammenslutning derfor må bygges på enighet om det som er sentralt og avgjørende i evangeliet som frelsesvei og om sakramentene.

Som praktiske tiltak til fremme av luthersk deltagelse i den ekumeniske bevegelse anbefales følgende: 1. kirkelig selvkritikk i lys av et inngående bibelstudium; 2. vennlig og forståelsesfull holdning overfor andre kirker og villighet til å lære av dem; 3. alvorlig samtale med og felles søken etter teologisk enighet med andre kirker; 4. samarbeid med andre kirker i alle saker hvor vi sammen kan tjene Guds misjon blant mennesker.

#### *Om samarbeid mellom de lutherske kirker*

Konferansen mener at en luthersk organisasjon for Afrika som helhet ikke er den mest effektive form for fortsatt luthersk samarbeid, men at dette først og fremst bør utbygges på det nasjonale og regionale plan. Den anmoder Det lutherske verdensforbund i Genève om å stille til disposisjon for de lutherske kirker i Afrika en spesiell sekretær med disse oppgaver: 1. å hjelpe kirkene så de kan få det fulle utbytte av de lutherske kirkekonferanser; 2. å samordne virksomheten for utveksling av arbeidere mellom de lutherske kirker med særlig henblikk på kristen oppdragelse, stewardship, evangelisering og legmannsansvar og -aktivitet; 3, å være konsulent for den interkonfesjonelle All Africa Conference of Churches for å fremme en klarere forståelse blant de lutherske kirker av denne organisasjons formål og oppgaver, og for å bringe på det rene hvor vidt visse oppgaver ikke best kan løses på felles-kirkelig grunnlag; 4. å hjelpe til med planleggingen av den neste lutherske kirkekonferanse for Afrika.

#### *Om prestetjenestens tilpasning til den aktuelle situasjon*

Da det er mange menigheter i Afrika i dag som er avskåret fra å bli tilført de krefter som opprettholder det åndelige liv, ber konferansen inntrengende kirkene om å gjennomtenke påny de prinsipper som hittil har vært fulgt med hensyn til forutsetningene for ordinasjon og utførelsen av prestetjenesten i den insti-

tusjonelle kirke. Hver eneste «utstasjon» bør bli en fullverdig menighet, med autorisert forkynnelse, rikt liturgisk liv, regelmessig forvaltning av sakramentene og sjelesørgerisk omsorg ved en prest med ansvar for denne menighet.

Kirkens vekst og dens misjonsoppgave i de afrikanske stater i dag nødvendiggjør en teologisk utdannelse av høyeste standard. Mangelen på prester tvinger oss imidlertid til å overveie andre muligheter til å møte menighetenes åndelige sulteforing (f. eks. ordinasjon til prestedjeneren av erfarne, pålitelige katekister og evangelister, og av kristne som er skikket for denne tjeneste, men som går inn i den som deltidsansatte, idet de forblir i sitt «verdslige» yrke).

### *Om de kristne og politikken*

Afrikanske kristne bør ta aktiv del i det politiske liv for å fremme folkets velferd. De må søke Guds ledelse for hvordan de kan handle på en klok og rettferdig måte og i kjærlighet til alle mennesker. Kirkene må undervise sine medlemmer som tar del i politikken, om hvordan de kan bruke sin innflytelse til å skape gjensidig forståelse blant alle borgere og til å utøve en forsønings tjeneste hvor urettferdige politiske foranstaltninger har ført til splid og hat. De lutherske kirker må også i samarbeid med alle andre kristne organisasjoner, åpent og fryktløst kritisere enhver krenkelse av rettferdigheten, undertrykkelse av menneskerettighetene, korrupsjonen i dens mange og forskjellige former og den ytterliggående nasjonalisme som gjør nasjonen eller dens leder til en avgud.